

Warszawa, 7 marca 1938 r.

URZĄD PATENTOWY

C14c 9/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 25987.

Kl. 28 a, 9.

C 14c 9/00

Bruno Reichert
(Nomme, Estonia)
i Emilie Rydberg
(Sztokholm, Szwecja).

Sposób nadawania skórze i innym materiałom włóknistym właściwości nieprzepuszczania płynów.

Zgłoszono 20 maja 1936 r.

Udzielono 29 grudnia 1937 r.

Pierwszeństwo: 20 maja 1935 r. dla zastrz. 1; 6 maja 1936 r. dla zastrz. 2 (Szwecja).

Skórze i innym materiałom włóknistym nadawano właściwości nieprzepuszczania płynów w ten sposób, iż w skórze wytwarzano faktis przez nasycenie skóry olejem zdatnym do wulkanizacji za pomocą chloru siarki. Wytwarzanie faktisu można uskutecznić w jednym zabiegu, stosując od początku potrzebną ilość chloru siarki, albo też stosując najpierw mniejszą ilość chloru siarki a następnie przez traktowanie dodatkowe wprowadza się do obrabianego materiału resztę chloru siarki. Można również spowodować wytworzenie się pewnej ilości faktisu, jeszcze przed wprowa-

dzeniem oleju do traktowanego materiału i następnie uzupełnić proces tworzenia faktisu przez traktowanie materiału za pomocą chloru siarki. We wszystkich przypadkach tworzy się w impregnowanym materiale chlorowodor w mniejszej lub większej ilości, który działa ujemnie na materiał impregnowany oraz inne materiały z nim się stykające. Proponowano już stosowanie różnych środków do zobojętnienia kwasu solnego, jednakże dotychczas nie osiągnięto wyników zadowalających, gdyż zwykle środki zobojętniające zastosowane w tym celu działają również na materiał

impregnowany albo na wytrącony w nim faktis.

Wynalazek niniejszy polega na tym, że zobojętnianie kwasu solnego za pomocą roztworu alkaliów albo amoniaku uskutecznia się w obecności soli obojętnej albo zasadniczo obojętnie działającej jako środek buforowy. Sól znajdująca się w roztworze do zobojętniania łagodzi przebieg reakcji i zapobiega uszkodzeniu materiału impregnowanego lub wytrąconego faktisu.

Do zobojętniania można np. stosować słaby roztwór amoniaku z dodatkiem chloru amonu, octanu amonu, boraksu lub fosforanu dwusodowego. Dobre wyniki przy impregnacji skóry osiąga się przy zastosowaniu roztworów zobojętniających, zawierających od 1 — 3% amoniaku i 5% chlorku amonu albo 1% amoniaku i 5% octanu amonu. Po wytworzeniu faktisu wkłada się impregnowany materiał do roztworu zobojętniającego na 24 godziny i następnie przemycza dokładnie wodą w celu usunięcia nadmiaru środka zobojętniającego. Roztwór zawierający tylko amoniak działa szkodliwie na wytworzony produkt, roztwór zaś z dodatkiem wymienionych soli buforowych usuwa całkowicie ujemne działanie zobojętniania kwasu solnego.

Całkowicie zadawalające wyniki można osiągnąć również i innymi alkaliami, które działają mniej lub więcej szkodliwie na materiał impregnowany, jeśli stosuje się je w odpowiednim stężeniu z dodatkiem środka buforowego. Jako przykłady takich roztworów zobojętniających mogą służyć:

Przykład I. 1% wodorotlenku sodu, 5% boraksu i 94% wody.

Przykład II. 0,5 — 1% wodorotlenku

sodu, 5% octanu amonu i 94,5 — 94% wody.

Przykład III. 0,5 — 1% wodorotlenku sodu, 5% fosforanu dwusodowego i 94,5 — 94% wody.

Przy stosowaniu mieszanin buforowych z silnymi alkaliami jak wodorotlenek sodu, należy uważać na to, aby ograniczyć czas zobojętniania ściśle do czasu niezbędnego i dokładnie wymyć nadmiar alkaliów bezpośrednio po skończonym zobojętnieniu.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób nadawania skórze i innym materiałom włóknistym właściwości nieprzepuszczania płynów przez wytworzenie w materiale faktisu z oleju zdatnego do wulkanizacji za pomocą chlorku siarki, znamienny tym, że kwas solny, wytworzony w materiale podczas tworzenia się faktisu, zobojętnia się roztworem amoniaku, w którym chlorek amonu już od początku zobojętniania jest zawarty jako środek buforowy.

2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tym, że chlorek amonu, zawarty w roztworze amoniaku jako środek buforowy, jest zastąpiony inną solą obojętną, np. octanem amonu, boraksem lub fosforanem dwusodowym, przy czym amoniak może być także zastąpiony innym środkiem alkalicznym, np. wodorotlenkiem sodu.

Bruno Reichert,
Emilie Rydberg.
Zastępca: Inż. F. Winnicki,
rzecznik patentowy.

